

[ZNAMENJA ČASA in VZGIBI SVETEGA DUHA](#)

Spoštovani ljubi bralci Pisma Zaveze ljubezni, dragi člani in prijatelji Schönstattskega gibanja!

ODLOČITVE SO SESTAVNI DEL ŽIVLJENJA: Kadar se odpravljamo na izlet ali prirejamo srečanje na prostem, vsi postanemo mali meteorologi. Vremenske aplikacije in radarske slike na mobilnem telefonu, nam dajejo informacije in napovedi, kakšno bo vreme v naslednjih dneh ali ob točno določeni uri. Ne glede na to, koliko tehničnih pripomočkov stoji za temi napovedmi, ostaja na nas določena negotovost in se moramo sami odločiti: iti na pot ali ostati doma.

V Jezusovem času je bila napoved vremena, bolj povezana s kmetijskim delom in s tem s preživetjem. Jezusovi sodobniki so znali oceniti razvoj vremena na podlagi smeri vetra, temperature zraka in nastanka oblakov. V primerjavi z obvladovanjem vremenskih napovedi, Jezus očita sodobnikom, da so slepi Zanj, za Njegovo poslanstvo in za očitna znamenja, s katerimi jih Bog na nekaj opozarja: „**3b** *Obličje neba torej znate presojati, znamenj časov pa ne morete.*“ **Mt 16,3**

Ob tem, ko vsako leto 18. oktobra, obhajamo spomin ustanovitve Schönstatta, se je vredno ozreti na ozadje dogodkov, ki so pripeljali do tega. Besede patra Kentenicha v skromni kapelici, ko je nagovoril dijake iz bližnjega internata, ki so ravno prišli z jesenskih počitnic, niso bile na zunaj nič posebnega. Za patra Kentenicha, pa je to bil rezultat dolgega procesa opazovanja in razmišljanja. V njegovem notranjem svetu je šlo za zavesten odziv na Božje vodstvo in napotke. Zavedal se je, da so bila ta Božja znamenja in znaki, komaj opazni. Edini jasen in oprijemljiv znak je bil kratek članek patra Ciprijana Fröhlicha v „*Allgemeine Rundschau.*“ št. 29, 18. 7. 1914, str. 521

Časopisni članek na kratko predstavi zgodovino nastanka Vale di Pompei, znamenitega romarskega kraja v Italiji. V članku je navedeno: „*Laik Bartolo Longo je tam na ruševinah starega poganskega mesta, ustanovil dve veliki ustanovi v obliki zavoda za revna dekleta in zavoda otroke kaznjencev ter veliko romarsko središče, ...* Novinar dodaja: „*Kako se je lahko vse to zgodilo? Da, to je čudež! Ali morda Božja Mati iz Pompejev ni storila neverjetnega čudeža ...? Ali ni največji čudež v tem, da je v sodobni Italiji, dotlej neznani spreobrnjeni advokat, na ruševinah poganskega mesta, ustanovil romarsko središče. In to v letu 1871?*“ Drugi namig p. Kentenichu je bilo „*prepričanje o posebnem Božjem vodstvu dijaške Marijine kongregacije.*“

Do ustanovitve Schönstatta je torej prišlo po dveh skromnih znamenjih patru Kentenichu. Majhno znamenje v obliki časopisnega članka in rodovitnost življenja dijaške Marijine kongregacije. Besede v govoru patra Kentenicha, ki so ga pozneje poimenovali „*Ustanovna listina*“, niso bile nekakšen verski eksperiment, ampak zavesten in zvest odgovor na Božje povabilo. „*Ali ne bi moglo biti »v Božjem načrtu«, da se Marija podobno kot v Pompejih, naseli tu v tej stari kapeli svetega Mihaela, ki je bila doslej shramba za vrtno orodje?*“ *pater Kentenich, pismo patru Fischerju 1952*

MAJHNA ZNAMENJA in VELIKA DEJANJA: Tako kakor Božji posegi in dogodki v osebnem življenju, so tudi dogodki na družbenem in Cerkvem področju, spodbudili patra Kentenicha, da se je spraševal o Božjih načrtih tam. Že zgodaj je opazil, da se v Cerkvi dogajajo spremembe. Govoril je o de-evropeizaciji, de-teritorialnosti, de-materializaciji in de-politizaciji Cerkve. S tem je mislil, da naj tudi voditeljska struktura Cerkve, odraža Cerkev vsega sveta in, da mora prevladujoč vpliv Evrope upasti (de-evropeizacija). Čisto katoliško okolje družbe, bo s časom razpadlo (de-teritorialnost) in zmanjšalo se bo finančno in materialno zaledje Cerkve (de-materializacija). Depolitizacija ne pomeni, da kristjani ne bi smeli biti politično ozaveščeni. Bolj je želel poudariti, da Cerkev ne bi smela vplivati na družbo preko strank in državnih struktur. V zvezi z „*znamenji časa, kot Božjimi pokazatelji, ki potrebujejo zvest odgovor*“ je pater Kentenich govoril o „*osebnem odnosu do Cerkve*“ in o „*pomenu skupnosti.*“ Cerkev naj bo osebna in družinsko-občestvena. Schönstatt naj močno podpira osebno vero in vernikom omogoča izkušnjo skupnosti, kjer človek doživlja osebni pristop in spoštovanje.

VPLIV MEDIJEV in POSLUŠNOST BOGU: Navkljub obilju in raznolikosti medijskih glasov, se danes nekatere novice namerno poudarja glasneje, še več pa se jih preprosto izgubi. Velja rek: „*Dobre novice so slabe novice.*“ Medtem vse več ljudi opozarja, da potrebujemo dobre novice in perspektive. „*Le dobre novice so prave novice,*“ bi lahko formulirali to mišljenje. To, da zahtevamo dobre medije je znamenje naše odločnosti. Vedno bolj se širi prepričanje, da nam morajo v zmedu našega časa, pomagati dobri mediji. Mi pa se moramo usmerjati v odkrivanje Božjih načrtov in namenov, ki stojijo za dogodki in spremembami. Šele s takimi odzivi, v svoji okolici prenehamo biti del problema in postajamo del rešitve.

Iskanje Božjih razlogov, ki stojijo za šokantnimi novicami in mejnimi izkušnjami ter vprašanja, ki se nam ob tem porajajo kot stalne teme, omogočajo „*skupno ozračje pogovora*“ in „*skupno ozračje poslušanja Boga.*“ Cerkev se je v zgodovini vedno znova soočala z dramatičnimi napakami in krivdo, svojih človeških akterjev. To vedno znova vodi do tega, da sodobni človek Cerkve ne prepozna več v njeni duhovni vlogi in je kot take, tudi ne želi več videti. Vprašanje o Cerkvi, kot duhovni resničnosti je tako tudi globlji izziv Cerkvi sami. Izguba avtoritete razlaganja, izguba zaupanja, izguba verodostojnosti, so pomembna opažanja. Vendar ne gredo dovolj v globino problemov, da bi prinesla rešitve.

Številne novice o vprašanjih Cerkve in dogajanju znotraj nje, so boleče, nadležne in nas samo vlečejo navzdol. Vedno bolj mi je jasno, da morajo vsa prizadevanja za reforme, upoštevati tudi predhodne razloge za tako stanje. Enako se mi zdi, da je naraščajoča polarizacija pri ljudeh, lahko nekakšno vodilo, za ponovni dvig zavesti ljudi o njihovi pripadnosti Cerkvi, saj ob tem raste njihov bolj živ pogled na duhovno resničnost Cerkve. Hvalnico nevestine lepote v Visoki pesmi, so vedno razlagali kot opis tega, kako Kristus vidi svojo nevesto, Cerkev. „**1** *Kako lepa si, moja draga, kako lepa!* ... „**7** *Vsa lepa si, moja draga in madeža ni na tebi.*“ beremo v četrtem poglavju. **Vp 4,1,7**

[Ali Jezus res tako vidi Cerkev?](#) Je takšno vprašanje pravo ali je le plod našega idealiziranja? Če gledamo na Cerkev, kot na proizvod reform in prizadevanj za izboljšanje človeka, Cerkev ne bo nikoli ta lepa nevesta. Kot duhovna resničnost je ta lepota milostni dar in hkrati njena duhovna usmeritev.

[Tako gledanje ima lahko različne posledice.](#) Vedno kadar kritiziramo duhovnike in škofo, zaradi njihove oblasti in moči, ne moremo pričakovati rasti duhovne dimenzije njihove službe in odgovornosti, če jih samo kritiziramo. Od Cerkve ne pričakujmo razcveta in njene duhovne rasti, če nismo bolj poduhovljeni tudi mi sami. Ne moremo govoriti o Božjem presojanju nekoga, če kar na splošno kritiziramo ljudi, brez duhovnega izkustva in moči.

[V Zavezi ljubezni z Marijo v Schönstattu.](#) smo se naučili in se še učimo, da je Božja bližina in Božje vodstvo realnost, ki je hkrati človeška in duhovna. Želim Vam, da bi to zaupanje prenesli v svoje osebne življenjske situacije.

[Ob 18. oktobru, rojstnem dnevu Schönstattu.](#) Vam želim, veliko veselja in, da bi znali živeti svoje življenje, kot zvest odgovor na naše osebno in skupno poslušanje Boga!

pater Ludwig Güthlein, Schönstattsko gibanje, Nemčija
prevod: g. Anton Markelj

